

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Marcely Sedmíkové a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobkyně: **M. K.**, zast. JUDr. Petrem Wildtem, Ph.D., advokátem se sídlem v Hradci Králové 2, Bohuslava Martinů 1038, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem v Hradci Králové, Pivovarské náměstí 1245, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. července 2013, č.j. 8956/UP/2013/Sv, t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět sporu

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil územní rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne 15. 1. 2013, zn.:SZ MMHK/187974/2012 ST2/Več, č.j.:MMHK/009204/2013 ST2/Več, kterým bylo povoleno umístění stavby „novostavba rodinného domu, garáže pro dva osobní automobily, zpevněných ploch, napojení na inženýrské sítě (kabelový přívod nn, STL plynovod, STL plynovodní přípojka a domovní rozvod plynu, vodovodní přípojka, venkovní rozvod vnitřního vodovodu, kanalizace splašková a dešťová), vrtaná studna, akumulční nádrž dešťových vod a vsakovací tunel, DČOV a prostor k vsakování přečištěných odpadních vod, sjezd, oplocení a změny terénu v obci Máslojedy“ na pozemcích p. č. 450/1 a 222 v katastrálním území Máslojedy (dále také jen „stavba“).

II. Obsah žaloby

Žalobkyně v úvodu žaloby konstatovala, že se cítí být žalovaným rozhodnutím krácena na svých ústavně garantovaných právech. Žalovaný se dle ní nevypořádal s její argumentací ohledně nezákonného zasahování schválené Územní studie lokality Z1 Máslojedy do jejího vlastnického práva. Pominul, že s jejím otcem jako původním vlastníkem pozemku p. č. 221/2 v k. ú. Máslojedy a poté ani s žalobkyní nebylo od samého počátku jednáno jako s účastníky řízení. Žalovaný se tak nevypořádal s odvolacími námitkami a vydal dle žalobkyně nesrozumitelné rozhodnutí na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalovaný si měl zvolit a prosadit extenzivní výklad svých pravomocí proti pravidlům Ústavy České republiky.

Dle žalobkyně dosavadní procedura schvalovacího procesu územně plánovací dokumentace neposkytla ochranu jejím lidským právům a svobodám. Konkrétně mělo dojít k porušení č. 1 a 2 Ústavy České republiky a čl. 36 odst. 2 a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalovaný svým rozhodnutím založil pro budoucnost hrozící rušivý zásah do pokojného a nerušeného užívání pozemku p. č. 221/2. Tím porušil právo žalobkyně zaručené jí čl. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě o ochraně lidských práv a svobod a čl. 11 odst. 1 Listiny. Došlo i k porušení čl. 4 odst. 1 Listiny.

Žalovaný přehlédl námitky žalobkyně, které vznášela v průběhu celé procedury přijímání územní studie. Došlo tak k překroucení jejího smyslu, což ve svém důsledku zakládá stav budoucího omezení pokojného užívání majetku žalobkyně. Ta dále tvrdila, že územní studie je územně plánovacím podkladem a má tak význam pro rozhodování v územním řízení. Jedná se o podklad, jímž se sleduje zajištění souladu územně technických, urbanistických a architektonických podmínek pro další využití území. Tvzení žalovaného o nicotnosti vlivu předmětné územní studie do její majetkové sféry proto považovala za zavádějící.

Odůvodnění žalovaného rozhodnutí považovala žalobkyně spíše za odbornou proklamaci. Přitom z něho není zřejmý vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení územní studie s jejími následky pro žalobkyni. Postup správních orgánů a zastupitelů obce tak považovala za faktické vyvlastnění svého majetku. Vůči jejímu majetku tak byla uplatněna státní moc nad rámec způsobů stanovených Ústavou České republiky a Listinou. Pokud správní orgány od územní studie při vydání územního rozhodnutí odhlédly, s tímto důkazem se nedostatečně vypořádaly a územní studii jako územně plánovací dokumentaci nerespektovaly a jako s důkazem s ní nenakládaly, je skutkové zjištění žalovaného nesprávné, nemá oporu ve spise a vede k vadnému právnímu a nezákonnému závěru. Rozhodnutí žalovaného tak nelze považovat za souladné se zásadou zákonnosti a celý postup za dobrou správu podle standardů kladených na výkon veřejné správy.

Nelze dle žalobkyně souhlasit se žalovaným ani v tom, že žalobkyně nevyužila možnosti vznést námitky při veřejném ústním jednání dne 15. 1. 2013. Nelze totiž nevidět, že se nezákonnosti s přijetím územní studie dovolávala již od roku 2011. Její námitky však obecní zastupitelé, útvar hlavního architekta a stavební odbor

magistrátu ignorovali. O těchto námitkách správní orgány jistě měly povědomost a neměly je přehlédnout, ne jenom poukazovat na neúčast žalobkyně při shora uvedeném jednání, kde bylo za jejími zády o všem rozhodnuto. Dle názoru žalobkyně tak námitky, které vznesla ještě před tímto ústním jednáním, byly vzneseny řádně a včas. Nelze tedy tvrdit, že by nevyužila tyto námitky koncentrovaně uplatnit. Pokud námitky proti předmětné územní studii průběžně podávala, měl se jimi žalovaný věcně zabývat.

Žalobkyně dále vyjádřila názor, že zastupitelstvo obce a stavební orgány si prosazovaly své bez ohledu na její připomínky vztahující se k dané územní studii. Za účelem objasnění průběhu schvalovacího řízení předmětné územní studie a řízení o umístění stavby předložila své dopisy adresované starostce obce Máslojedy, odboru hlavního architekta a stavebnímu odboru magistrátu města Hradec Králové.

Žalobkyně dále vyjádřila názor, že v demokratickém právním státě nemůže být přípustné, aby rozhodování o aktu územní studie, která je vždy způsobilým a rozsáhlým zásahem do ústavně zaručeného práva vlastnit a pokojně užívat majetek, bylo svěřeno členům zastupitelstva územní samosprávy, kteří intrikují, zneprůhledňují či jinak deformují proces územního řízení a vylučují z toho procesu vlastníka dotčeného pozemku. V daném případě tak jde ze strany orgánů veřejné moci o úmyslné zneužití práva v její neprospěch, protože bez ohledu na její výslovný nesouhlas má být část jejího pozemku znehodnocena zamýšlenou přístupovou komunikací a tedy faktickým způsobem vyvlastněna v zájmu stavebníka. Přitom poměry v území, v němž se její majetek nachází, mohou a musí být měněny pouze v zákonných mezích a zákonným způsobem.

Závěrem proto uzavřela, že způsob, jakým se žalovaný s jejími námitkami vypořádal, byl čistě formální a nedostatečný. Žalovaný nevyložil, proč její námitky nelze považovat za související s jejími zájmy, které jako vlastník dotčeného pozemku ve správním řízení hájí. Neobsahuje-li rozhodnutí správního orgánu informace o tom, jak se konkrétně vypořádal se všemi odvolacími námitkami, jedná se o porušení § 68 odst. 3 správního řádu za použití jeho § 93 odst. 1, které dle § 76 odst. 1 písm. c) soudního řádu správního má vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé.

Žalobkyně proto navrhla, aby krajský soud žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Obsah vyjádření žalovaného k žalobě

Ve vyjádření k žalobě žalovaný nejprve konstatoval postup správních orgánů v předmětné věci. Stavebník P. H. dne 31. 10. 2012 podal žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby. Stavební úřad svým opatřením zn.: SZ MMHK/187974/2012 ST2/Več, č.j.: MMHK/213673/2012 ST2/Več ze dne 10. 12. 2012 oznámil zahájení územního řízení a k projednání žádosti nařídil na den 15. 1. 2013 veřejné ústní jednání, přičemž toto opatření bylo žalobkyni doručeno dne 26. 12. 2012 (v souladu s § 87 odst. 1 stavebního zákona nejméně 15 dnů před

konáním veřejného ústního jednání). Z protokolu z veřejného ústního jednání konaného dne 15. 1. 2013 bylo zjištěno, že se ústního jednání účastnil zástupce stavebníka, zástupce obce Máslojedy a oprávněná úřední osoba stavebního úřadu, že v průběhu územního řízení o umístění stavby nebyly podány námitky účastníků řízení ani připomínky veřejnosti. Při ústním jednání bylo doloženo (fotodokumentace), že byla splněna povinnost ve smyslu § 87 odst. 2 stavebního zákona o vyvěšení informace o záměru na vhodném veřejně přístupném místě na pozemku, na kterém se má záměr uskutečnit včetně grafického vyjádření záměru. Ze spisu bylo zjištěno, že rozhodnutí zn.: SZ MMHK/187974/2012 ST2/Več, č.j.: MMHK/009204/2013 ST2/Več v záhlaví označené dnem 15. 1. 2013 bylo vypraveno – vydáno dne 31. 1. 2013 (tedy že účastníci byli v průběhu územního řízení seznámeni s podklady pro vydání rozhodnutí a bylo jim umožněno, aby se v přiměřených zákonu odpovídajících lhůtách mohli k nim vyjádřit, resp. podat své námitky). Územní rozhodnutí zn.: SZ MMHK/187974/2012 ST2/Več, č.j.: MMHK/009204/2013 ST2/Več ze dne 15. 1. 2013 bylo žalobkyni doručeno dne 15. 2. 2013, přičemž ta podala dne 20. 2. 2013 odvolání.

Žalovaný dále uvedl, že žalobní námitky byly uplatněny již v odvolání žalobkyně ze dne 20. 2. 2013 a žalovaný se tak s nimi vypořádal již v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Žalovaný je obecně názoru, že stavební úřad je v každém územním řízení ve smyslu § 90 písm. a) stavebního zákona povinen posoudit, zda je záměr žadatele v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací. Územně plánovací dokumentací se podle dílu 3 hlavy III části třetí stavebního zákona rozumí zásady územního rozvoje (§ 36-42), územní plán (§ 43-60) a regulační plán (§ 61-75). Územní studie je pak ve smyslu § 25 stavebního zákona územně plánovacím podkladem, která ověřuje možnosti a podmínky změn v území a která mj. slouží jako podklad pro rozhodování v území. Stavební úřad tak v územním řízení a následně krajský úřad v odvolacím řízení posuzují záměr s vydanou územně plánovací dokumentací, případně s jejími podklady (pokud byly vydány), když územní studie je podkladem pro rozhodování v území. Stavebnímu úřadu však nijak nepřísluší jakkoliv přezkoumávat tyto již vydané, zaregistrované a účinné dokumenty.

Platným Územním plánem Máslojedy, který nabyl účinnosti dne 23. 9. 2010, je stanoven požadavek, aby změny využití zastavitelné plochy lokality Z1 byly prověřeny územní studií. Územní studie lokality Z1 Máslojedy pak byla odsouhlasena zastupitelstvem obce Máslojedy dne 30. 3. 2011 a byla pořizovatelem (což je podle § 2 odst. 2 stavebního zákona příslušný obecní úřad, krajský úřad, Ministerstvo pro místní rozvoj nebo Ministerstvo obrany, který pořizuje územně plánovací podklady, územně plánovací dokumentaci, vymezení zastavěného území nebo politiku územního rozvoje – tedy nikoliv stavební úřad) ve smyslu § 30 odst. 4 stavebního zákona vložena do evidence územně plánovací činnosti dne 30. 11. 2011 (přičemž předmětné územní řízení bylo zahájeno až dne 31. 10. 2012 podáním žádosti), tedy rok před zahájením tohoto konkrétního územního řízení. Žalovaný je proto názoru, že námitky směřující do „procesu pořizování, schvalování“ a registrace Územní

studie lokality Z1 Máslojedy nesměřují do tohoto konkrétního územního řízení o umístění stavby, tedy překračují rozsah předmětu řízení, proto se jimi nezabýval.

Stavebnímu úřadu (a následně ani odvolacímu orgánu) nijak nepřísluší jakkoliv přezkoumávat zaregistrovanou územní studii, která je mj. podkladem pro rozhodování v území (tedy není předmětem územního řízení). Navíc v tomto konkrétním případě dopravní řešení navržené Územní studií lokality Z1 Máslojedy nijak nesouvisí s předmětným záměrem P. H., neboť, jak žalovaný uvedl v žalovaném rozhodnutí, sjezd z pozemku p. č. 222, na kterém je navrženo umístění předmětného souboru staveb a který je ve vlastnictví žadatele, je navržen ze severní strany přímo na pozemek p. č. 450/1, vše v katastrálním území Máslojedy, který je ve vlastnictví Královéhradeckého kraje, hospodaření je svěřeno Správě silnic Královéhradeckého kraje, jehož druh je na listu vlastnictví pro katastrální území Máslojedy č. 627 zapsán jako ostatní plocha a způsob využití jako silnice, tedy sjezd z pozemku p. č. 222 P. H. nesouvisí s dopravním řešením Územní studie lokality Z1 Máslojedy.

Žalovaný proto s ohledem na shora uvedené navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

IV. Další podání žalobkyně a žalovaného

Na vyjádření žalovaného k žalobě reagovala žalobkyně replikou ze dne 23. 10. 2013. Uvedla, že její námítky od schvalovacího procesu územní studie nebyly vypořádány komplexně a tím stavební orgány neposkytly ochranu jejím základním občanským právům, čímž porušily zejména čl. 11 a 36 Listiny. Za zcela nedostačující proto považuje obecný odkaz žalovaného na schválenou územní a stavební dokumentaci. Zopakovala, že předmětná územní studie je faktickým vyvlastněním části jejího majetku, ke kterému došlo v důsledku libovolného a svévolného jednání zastupitelů obce Máslojedy, kteří ignorovali projednací zásadu a zasáhli tak nezákonně do vlastnických práv občanů obce. Pokud jde o řádné zdůvodnění zásahu do svého vlastního práva, odkázala na dokument Rady Evropy – čl. 3 Doporučení Výboru ministrů RE (80) z 11. 3. 1980, dle něhož správní orgán v případě správního uvážení, jímž nepříznivě zasahuje do práv, svobod či zájmů dotčené osoby, je povinen dotčené osobě své rozhodnutí zdůvodnit. Na rozdíl od toho se žalovaný se schvalovacím procesem územní studie jako důkazem a citelným zásahem do ústavně garantovaného vlastnického práva žalobkyně nevypořádal.

Žalovaný následně své vyjádření doplnil podáním ze dne 11. 11. 2013. V něm uvedl, že žalobkyně opakovaně uvádí, že nezákonnost „schvalovací procedury“ územní studie lokality Z1 Máslojedy namítala od samého počátku, tedy od roku 2011. Připomněl, že tato studie byla odsouhlasena zastupitelstvem obce Máslojedy dne 30. 3. 2011 a vložena do evidence územně plánovací činnosti byla 30. 11. 2011. Z listu vlastnictví č. 677 žalovaný zjistil, že žalobkyně nabyla nemovitosti, které sousedí s nemovitostmi stavebníka dotčenými stavbou, darovací smlouvou ze dne 18. 7. 2012 s právními účinky vkladu ke dni 2. 8. 2012, tedy až po vložení územní studie lokality Z1 Máslojedy do evidence územně plánovací činnosti. Zda se

předchozí vlastník těchto nemovitostí domáhal nezákonnosti „schvalovací procedury“ není žalovanému známo, stejně jako to, zda případné námitky (byly-li vůbec podány) měly vliv na odsouhlasení územní studie a její následnou registraci.

Žalobkyně kontrovala replikou ze dne 22. 11. 2013. Uvedla, že její otec jako předchozí vlastník dotčeného pozemku zemřel 2. 6. 2011. Do jeho smrti s ním zastupitelé obce Máslojedy o územní studii nejednali, ani ho o ní neinformovali. Nemohl tedy jakkoliv reagovat. Studie byla schválena dne 2. 11. 2011. O této skutečnosti nebyla žalobkyně coby dědička pozemku informována a dozvěděla se o ní z internetu. Zaslal proto starostce obce Máslojedy dopis, v němž vyjádřila s přijetím studie nesouhlas. Z reakce na něj je zřejmá ignorace jejích námitek. Dovozování žalovaného, že žalobkyně nevznášela námitky a připomínky před registrací předmětné územní studie je tedy zcela nedůvodné a zavádějící. Vlastnicí pozemku p. č. 221/2 se stala z titulu dědictví, když usnesení Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 16. 4. 2012, č.j. 34D 1026/2011-87, nabylo právní moci dne 18. 4. 2012.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když k takovému postupu udělili oba účastníci řízení souhlas, žalobkyně výslovně, žalovaný postupem dle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s., o čemž byl ve výzvě předsedy senátu řádně poučen. O věci usoudil následovně.

Dle § 65 odst. 1 s. ř. s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Žalobkyně napadla žalobou rozhodnutí, jejichž předmětem je územní rozhodnutí o umístění stavby dle § 79 a § 92 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), a dle § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení, veřejnoprávní smlouvy a územního opatření. Ačkoliv tedy žaloba formálně směřuje proti rozhodnutí o umístění stavby, které bylo výsledkem předcházejícího územního řízení, fakticky napadá žalobkyně, jak je zřejmé z obsahu žalobních námitek, proces přijímání a výsledný obsah Územní studie lokality Z1 Máslojedy. Napadenému rozhodnutí vytýká v souvislosti s tím pouze to, že se nedostatečně vypořádalo s její argumentací ohledně nezákonnosti procesu přijímání Územní studie Z1 Máslojedy, stejně jako s namítanou nezákonností územní studie samé. Veškeré další žalobní námitky již směřují výhradně proti zmíněné územní studii, resp. proti procesu jejího přijímání.

Z celého obsahu žaloby plyne, že žalobkyně ve své argumentaci směřuje proces přijímání Územní studie lokality Z1 Máslojedy a územní řízení o umístění stavby. Takovému názoru ovšem přisvědčit nelze a to z několika níže uvedených důvodů.

Jediný důvod, pro který žalobkyně napadá vlastní rozhodnutí o umístění stavby je ten, že se správní orgány nedostatečně a nesrozumitelně vypořádaly s existencí Územní studie Z1 Máslojedy coby součástí územně plánovací dokumentace. Dle § 90 písm. a) stavebního zákona totiž v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s územně plánovací dokumentací. Jak však již v odůvodnění napadeného rozhodnutí, tak ve vyjádření k žalobě, žalovaný správně uvedl, územní studie mezi územně plánovací dokumentaci nepatří. Tu tvoří podle dílu 3 hlavy III části třetí stavebního zákona výhradně zásady územního rozvoje, územní plán a regulační plán.

Dle § 30 odst. 1 stavebního zákona územní studie navrhuje, prověřuje a posuzuje možná řešení vybraných problémů, případně úprav nebo rozvoj některých funkčních systémů v území, například veřejné infrastruktury, územního systému ekologické stability, které by mohlo významně ovlivňovat nebo podmiňovat využití nebo uspořádání území nebo jejich vybraných částí. Územní studie tak představuje toliko územně plánovací podklad podle dílu 1 hlavy III části třetí stavebního zákona, který v souladu s jeho § 25 slouží jako podklad k pořizování politiky územního rozvoje, územně plánovací dokumentace, jejich změně a pro rozhodování v území.

V průběhu územního řízení tak stavební úřad nemá pravomoc přezkoumávat proces přijímání územní studie, resp. zkoumat, zda v jeho průběhu došlo k nezákonnostem. Žalovaný tyto skutečnosti žalobkyni v odůvodnění žalovaného rozhodnutí objasnil způsobem srozumitelným a dostatečným a krajskému soudu nezbylo, než konstatovat, že tak učinil zcela v souladu se shora citovanými ustanoveními stavebního zákona.

Stejně tak nemůže krajský soud na základě žaloby, která směřuje proti rozhodnutí o umístění stavby, přezkoumávat zákonnost územní studie, resp. zákonnost procesu jejího přijímání, pokud byla pro území, v němž je umístována předmětná stavba, vypracována. Územní studie totiž nemá povahu závazného podkladu přezkoumávaného rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 věty druhé s. ř. s. (nejedná se tedy o tzv. subsumovaný správní akt).

Žalobkyni nelze dát za pravdu ani v tom, že správní orgány měly povinnost přihlídnout v průběhu řízení o umístění stavby k námitkám, které uplatnila ona (případně její právní předchůdce) vůči přijaté územní studii. Rozhodnutí o umístění stavby je ovládáno zásadou koncentrační. Dle § 87 odst. 1 stavebního zákona stavební úřad oznámí zahájení územního řízení a k projednání žádosti nařídí veřejné ústní jednání. Dle § 89 odst. 1 téhož zákona závazná stanoviska dotčených orgánů, námitky účastníků řízení a připomínky veřejnosti musí být uplatněny nejpozději při veřejném ústním jednání, jinak se k nim nepřihlíží. Účastníci řízení musí být na tuto skutečnost upozorněni.

Pokud jde o skutkový stav ohledně konání veřejného ústního jednání o žádosti stavebníka v posuzované věci, odkazuje krajský soud plně na popis učiněný žalovaným ve vyjádření k žalobě a shora konstatovaný. Není sporu o tom, že žalobkyně na tomto jednání žádné své námitky coby účastník řízení nevznesla. Tuto skutečnost žalobkyně nerozporuje, stejně jako nenamítá, že by v souvislosti s konáním veřejného ústního jednání došlo ať už ze strany stavebníka nebo ze strany správních orgánů k porušení některé z jejich povinností stanovených v § 87 nebo § 89 stavebního zákona.

Jestliže tedy žalobkyně žádné námitky v této fázi územního řízení nevznesla, nemohl stavební úřad ani žalovaný k námitkám, které vznesla později, přihlížet. A už vůbec pak nebyli oprávněni přihlížet k námitkám, které uplatnila žalobkyně ohledně Územní studie Z1 Máslojedy u obce Máslojedy nebo u orgánům veřejné správy, tedy zcela mimo územní řízení. Za zcela irrelevantní pro posouzení dané věci proto považoval krajský soud dohady mezi žalobkyní a žalovaným o tom, na základě jakého právního titulu se žalobkyně stala vlastníkem pozemku p. č. 221/2 v k. ú. Máslojedy, ke kterému dni přesně a v jaké fázi přijímání územní studie a u kterých orgánů své připomínky vůči ní mohla vznést či fakticky vznesla. Nic z toho není z důvodů shora uvedených pro přezkum zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí právně významné.

A konečně poslední důvod, pro který nemohla být žaloba shledána důvodnou. Z podání žalobkyně, jakož i z obsahu Územní studie Z1 Máslojedy, která byla krajskému soudu předložena jako součást správního spisu, je zřejmé, proč žalobkyně proti územní studii brojí. Ta totiž počítá s tím, že na shora označeném pozemku ve vlastnictví žalobkyně bude zřízena přístupová komunikace, mimo jiné i k pozemku stavebníka umístované stavby, která by navazovala na současnou veřejně přístupnou komunikaci III/3258 na pozemku p. č. 450/1 v k. ú. Máslojedy. V tom žalobkyně spatřovala omezení svého vlastnického práva, resp. jak opakovaně uváděla, vyvlastnění části svého pozemku.

K ničemu takovému ale umístěním stavby nedošlo. Jak je zřejmé z obsahu rozhodnutí o umístění stavby, z obsahu žalovaného rozhodnutí, jakož i z obsahu správního spisu, příjezdová komunikace k umístované stavbě byla řešena zcela jinak, nikoliv dle obsahu územní studie. Pozemek stavebníka p. č. 222 v k. ú. Máslojedy byl totiž ze severní strany dopravně napojen přímo na silnici III/3258 (viz rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové, odboru dopravy, coby silničního správního úřadu ze dne 17. 10. 2012, zn.: SZ MMHK/168914/2012 OD1/Rou, č.j.: MMHK/177665/2012). K dotčení pozemku žalobkyně p. č. 221/2 v k. ú. Máslojedy tedy vůbec nedošlo. Tuto skutečnost žalobkyně v žalobě zcela pominula. Nepřišla tedy vůbec s tvrzením, jak konkrétně by se umístění stavby v podobě obsažené v rozhodnutí o umístění stavby (včetně příjezdové komunikace) mělo dotknout jejích práv, včetně práva vlastnického k pozemku p. č. 221/2 v k. ú. Máslojedy. Nebyl tedy v tomto směru splněn ani základní předpoklad úspěšnosti žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, tedy tvrzení žalobce, že byl ve svých právech dotčen způsobem předvídaným již v úvodu odůvodnění tohoto rozsudku citovaným ustanovením § 65

odst. 1 s. ř. s. (srovnej například usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č.j. 8 As 47/2005-86; dostupné na www.nssoud.cz).

Krajský soud tak ze shora uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou a nezbylo mu, než ji zamítnout v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

VI. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný. Ten však náhradu nákladů řízení nepožadoval a krajský soud z obsahu soudního spisu ani nezjistil, že by mu nějaké vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 30. července 2014

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu